

mor. siln. zák. č. 38/1877 z. z. mor. za soukromou, a vyvodil z toho, že okr. úřad nebyl ob rem judicatum oprávněn otázku veřejnosti této cesty řešiti nově, byť i jen prejudiciálně.

Než i kdyby rozhodnutí okr. hejtmanství z r. 1911 vskutku obsahovalo nepochybný judikátní výrok, jímž veřejnost sporné cesty se popírá, nebylo by možno v právní moci tohoto výroku viděti překážku nového zkoumání otázky sporné veřejnosti cesty, kdyžt v řízení správním bylo uplatněno, že se poměry veřejného užívání této cesty v mezičase od r. 1911 do r. 1929, kdy okr. úřad otázku veřejnosti cesty nově zkoumal a o ní v řízení stavebním prejudiciálně rozhodl, podstatně změnily následkem změněných poměrů místních. Žal. úřad sice nepřehlédl, že se veřejnost cesty zakládá nejen zřízením a výslovným odevzdáním cesty k obecnému užívání, jako je tomu podle § 6 odst. 1 mor. siln. zák., nýbrž i věnováním, třebas jen konkludentním, vlastníkem pozemku a faktickým veřejným užíváním pozemku k účelu tomu věnovaného. Než právě z toho plyne důsledek žal. úřadem přehlédnutý, to jest že veřejnost sporné cesty mohla býti založena i po rozhodnutí okr. hejtmanství z r. 1911 a že tedy toto rozhodnutí, jež nemá povahy konstitutivní, nýbrž toliko deklaratorně zjišťuje právní situaci již nastalou, nemůže nikterak státi v cestě novému úřednímu zjištění, byť i jen prejudiciálnímu, zdali v mezičase momenty veřejnost cesty zakládající se dostavily.

Žal. úřad dal se však vésti mylným právním názorem, že řečené rozhodnutí okr. hejtmanství z r. 1911 tvoří jakožto res judicata právní překážku nového zkoumání otázky sporné veřejnosti oné cesty, třebaže se v mezičase mohly uskutečniti momenty zakládající veřejnost této cesty, a třebaže se momenty ty podle tvrzení ve spisech správních vskutku uskutečnily.

Dav se vésti tímto mylným právním názorem přešel žal. úřad zjištění okr. úřadu o veřejnosti cesty jako právně bezvýznamná, nezaujáv k obsahu jejich stanoviska pro domnělou procesní překážku rei judicatae. Ježto nedostatek tento má svou příčinu v nesprávném názoru právním, bylo i v této části nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 11.003.

Stavební právo (Čechy). — Řízení před nss-em:
I. Závazné směrnice pro provádění stavebního programu mohou býti dány i jinak než ve formě plánu polohy, zejména také generelním usnesením příslušného obecního orgánu. — II. Majitel sousedního domu je legitimován k námitce, že projektovaná stavba přistupuje příliš blízko k domu jeho.

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 568.)

Prejudikatura: Boh. A 53/19.

Věc: Marie K. v M. proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Při komis. šetření, konaném o žádosti spolumajitelů domu č. p. . . . v M. o nástavbě a přestavbě tohoto domu, uplatnila st-lka jako sousedka svým zástupcem námitku, že mezi projektovanou stavbou a jejím domem má být ponechán nezastavený prostor 11'40 m a žádala, aby bylo stavebníku uloženo polovinu tohoto prostoru (5'70 m) ponechat volnou anebo aby jí bylo zaručeno, že ani ona nebude při event. přestavbě svého domu nucena volný prostor 5'70 m k sousední stavbě dodržeti. V pořadu instancí byly námitky st-lčiny, jež se dovolávala zásadního usnesení obecního zastupitelstva v M. z r. 1905 o odlukách mezi budovami, zamítnuty. Zem. úřad ve svém rozhodnutí — instačně konečném — odůvodnil své stanovisko tím, že závazny mohou být pro stav. úřad jedině směrnice plánu polohy, nikoli však směrnice — třeba všeobecného rázu — usnesené jen obecním zastupitelstvem.

Stížnost k nss vytýká tomuto rozhodnutí jednak vady řízení, jež spatřuje v tom, že zem. úřad nezjistil přes výslovný návrh ve st-lčině odvolání, existenci a obsah zmíněného zásadního usnesení obecního zastupitelstva, jednak nezákonnost, jež je dána tím, že žal. úřad nepokládal toto usnesení za závazné.

Rozhoduje o stížnosti, musil nss především zkoumati, zda st-lka je legitimována, aby proti stav. povolení tuto námitku vznesla. Tu pak slušelo uznati, že nelze st-lce upříti právo námitku tohoto obsahu uplatňovati. Je nesporné, že st-lka je majitelka domu, který sousedí s projektovanou stavbou. Ze stav. řádu vyplývá, že sousedům přísluší určitá práva veřejná, která tvoří obsah t. zv. stavebních práv sousedských (Boh. A 53/19). V daném případě uplatňuje st-lka, že je dotčena ve svém sousedském právu tím, že projektovaná stavba přistupuje příliš blízko k jejímu domu, přestupujíc tak volný prostor, který podle platného stavebně právního předpisu má být mezi dvěma domy ponechán volný. Kdyby však měla tato odluka být v budoucnosti v celém rozsahu zachovávána, znamenalo by to, že by st-lka nemohla využití své stav. plochy tak, jakby to mohla učiniti, kdyby část celého prostoru byla ponechána volnou již sousedem. St-lka tvrdí tedy svůj právní nárok na zachování odluky mezi jejím domem a sousední novostavbou, a vyvozuje tento svůj nárok z usnesení obecního zastupitelstva, jímž byly odluky takové generelně předepsány. Tento svůj nárok uplatňovala st-lka již v řízení komisionálním. O legitimaci st-lčiny k této námitce nelze tedy pochybovati. — — —

Ve věci samé hájí stížnost názor, že pro stav. úřad je závazno zásadní usnesení obecního zastupitelstva a brojí proti stanovisku žal. úřadu, který vychází z právního názoru, že závazné směrnice mohou být dány jedině plánem polohy.

Řídě se právním názorem, že závazné směrnice o způsobu zastavění nemohou být stanoveny jinak než plánem polohy, neměl ovšem žal. úřad příčiny zabývatí se návrhem st-lky, učiněným v odvolání, aby byla zjištěna platnost zmíněného zásadního usnesení obecního zastupitelstva. Než nss nemohl přisvědčiti názoru zastávanému žal. úřadem.

Jestliže obecní zastupitelstvo generelním usnesením určí způsob zastavění (zda volná soustava, domy s odlukami, či souvislá řada domů), sluší toto usnesení zachovávatí jako normu stavebněprávní, od níž se

stav. úřad v jednotlivém případě nesmí odchýliti, dokud je usnesení toto v platnosti. Zákonný podklad pro vydání takového generelní stavebně-právní normy i mimo plán polohy lze nalézt zejména v ustanovení § 13 čes. stav. ř., zvláště v posledním jeho odstavci (srov. nář. Budw. A 9171/1912 a Boh. A 53/1919).

Takovéto generelní usnesení může arci založiti právní omezení stavebníků a z něho plynoucí právo sousedské jen tehdy, jestliže — jak dovozeno bylo v nář. Boh. A 7018/28 — bylo vskutku vydáno jako předpis právní, t. j. že bylo obecním zastupitelstvem usneseno nikoli jen jako interní, na venek nepůsobivá instrukce pro stav. úřad, nýbrž že bylo vydáno i s účinností na venek, to jest proti majitelům dotčených pozemků.

Stížnost tvrdí, že usnesení obecního zastupitelstva, jehož se st-lka dovolávala, bylo vždy i vyššími samosprávnými stolicemi zachovááno, což by nasvědčovalo tomu, že jde o předpis účinný i na venek. Žal. úřad však ani nezjistil, o které usnesení obecního zastupitelstva jde, a nezabýval se otázkou, jaká jest právní povaha usnesení tohoto. V tom nutno spatřovati vadu řízení, která ztěžuje stěžující si straně obranu a znemožňuje nss-u náležité přezkoumávání zákonitosti nař. rozhodnutí. Ježto pak tato procesní vada byla přivoděna mylným právním názorem žal. úřadu, že závazné direktivy pro realisování stav. programu mohou býti učiněny jediné ve formě plánu polohy a nikoli také pouhým generelním usnesením příslušného obecního orgánu, slušelo napadené rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.004.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Ustanovení vl. nař. č. 143/1922 Sb. k §§ 41 a 43, podle něhož příspěvky, poplatky a dávky včas nezapravené vymáhati lze exekucí politickou (neb exekucí soudní), je v rozporu s předpisy §§ 41 a 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. a tudíž je neplatné. — II. * Exekuci administrativní pro nedoplatky obecních příspěvků, poplatků a samostatných dávek podle §§ 41 a 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. nařizuje obecní starosta a provádí ji berní úřad podle předpisů o dobývání nezaplacených daní přírůstků. Předpisy vl. nař. č. 8/1928 Sb. o politické exekuci se na ni nevztahují.

(Nález ze dne 18. ledna 1934 č. 19.301/33.)

V ě c: Josef a Otilie St. v N. proti zemskému úřadu v Praze o exekuci pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Z převodu provedeného smlouvou trhovou ze 7. října/13. listopadu 1924 byla st-lům jako zcizitelům předepsána platebním rozkazem z 5. srpna 1928 dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Podané odvolání bylo rozhodnutím žal. úřadu z 12. června 1929 jako opožděné odmítnuto.